03/08/2024

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η πνευματική ζωή είναι δρόμος και αγώνας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Στην ακολουθία του Εσπερινού και ακολούθως, της Ιεράς Παρακλήσεως προς τιμήν της Υπεραγίας Θεοτόκου χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Τιμόθεος, στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Τ.Κ. Κερασέας το απόγευμα της Παρασκευής 2 Αυγούστου 2024.

Στην ομιλία του προς το εκκλησίασμα ανέφερε:

“Όλοι μαζί προσευχόμαστε και εκτελέσαμε και την ακολουθία του Εσπερινού και την Ακολουθία του Παρακλητικού Κανόνος προς την Παναγία Μητέρα μας, διότι ήδη με την αποψινή ακολουθία, ξεκινάει η αυριανή ημέρα, η 3η Αυγούστου.

Η ζωή μας, ξέρουμε όλοι μας, λίγο πολύ, ότι είναι μια πορεία, ένας δρόμος, μια προσπάθεια και ένας αγώνας. Και οι μεγαλύτεροι στην ηλικία, μπορούν περισσότερα πράγματα να κατανοήσουν, διότι πλέον έχουν ωριμάσει και έχουν περάσει από τα στάδια των πρώτων ηλικιών και εύκολα μπορούν να γίνουν κατανοητά, όταν ομιλούμε για έναν αγώνα ζωής, μια πορεία, μια προσπάθεια μέσα στην καθημερινότητα που κάνει ο άνθρωπος, για να μπορέσει να αναπτυχθεί, να προοδεύσει, να δημιουργήσει οικογένεια, να μπορέσει στον τόπο που βρίσκεται να έχει όλα αυτά τα αγαθά που χρειάζονται, για να μπορεί ο άνθρωπος ευπρεπώς και αξιοπρεπώς να ζει, παρότι γνωρίζουμε δυστυχώς, λίγο πολύ όλοι μας, ότι οι συνθήκες είναι άσχημες, ότι αυτοί οι οποίοι θα πρέπει να αγωνίζονται για αυτά τα κεκτημένα δικαιώματα των ανθρώπων, αδιαφορούν ή τα τοποθετούν σε μια άλλη ζυγαριά, σε μια άλλη πλάστιγγα, όπου ο άνθρωπος, αντί να ζει ευπρεπώς και αξιοπρεπώς στη ζωή του, καλείται να αγωνίζεται, να στενοχωρείται, να θλίβεται, πολλές φορές να στερείται, να πονά.

Κάτι παρόμοιο, ξέρετε, αδελφοί μου, γίνεται και στην πνευματική ζωή του ανθρώπου. Και η πνευματική ζωή του ανθρώπου είναι ένας αγώνας, μια πορεία, ένας δρόμος, όπου καλούμαστε όλοι μας να τον ακολουθήσουμε αυτόν τον δρόμο και αυτήν την πορεία και μάλιστα να την ακολουθήσουμε σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Σύμφωνα με τον νόμο Του και την διδασκαλία Του, σύμφωνα με αυτά τα οποία Εκείνος μας αποκάλυψε και μας επιβεβαίωσε ότι ο άνθρωπος, ο οποίος θα ζήσει τη ζωή του Χριστού και κατά τα λόγια και τη διδασκαλία του Χριστού, θα απολαύσει διαφορετικής καταστάσεως και αξίας γεγονότων. Εμείς βέβαια οι άνθρωποι, δεν τα κατανοούμε αυτά πολλές φορές. Όπως στην κοινωνική μας ζωή και στην οικογένειά μας επιλέγουμε πάντοτε τις εύκολες λύσεις και δεν ζυγίζουμε την κάθε κίνησή μας και την κάθε πράξη μας, την απόφασή μας, κάτι παρόμοιο κάνουμε και στην πνευματική ζωή. Δεν της δίδουμε προτεραιότητα.

Δεν της δίδουμε τον ρόλο που της αρμόζει και της αξίζει. Όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί εμείς, πραγματοποιώντας αυτήν την εν Χριστώ πνευματική ζωή, χαριτωνόμαστε, απολαμβάνουμε πράγματα και καταστάσεις. Γι’ αυτό και η πίστη μας δεν είναι δυνατή, δεν είναι όπως πρέπει να είναι. Γι’ αυτό και προσβαλλόμαστε εύκολα από πολλούς πειρασμούς. Το πρώτον, ο πειρασμός του κόσμου είναι η ύλη. Αν θυμηθούμε, όταν ο Κύριος μας έκανε το θαύμα του πολλαπλασιασμού των ιχθύων και των άρτων. Έτσι, αν διαβάσουμε, μένουμε μόνο σ’ αυτό, αν διαβάσουμε

λίγο παρακάτω στο Ευαγγέλιο, όπως μας το περιγράφει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, ο οποίος ήταν παρών, γιατί ήταν ένας από τους μαθητές του Κυρίου, οι άνθρωποι λοιπόν αυτοί, θέλησαν να πιάσουν τον Κύριο και να τον ανακηρύξουν βασιλέα τους. Να, λέει, βρέθηκε ένας άνθρωπος όπου εμείς χωρίς να κουραζόμαστε, θα μας δίνει ψωμί να τρώμε και ψάρια. Δεν χρειαζόμαστε κάτι άλλο, αυτόν να κάνουμε βασιλιά. Βλέπετε πόσο εωσφορική, δαιμονική είναι η διαθέση του ανθρώπου! Αυτό που εύκολα μας προσφέρεται, εύκολα το προσλαμβάνουμε και δεν κοιτάζουν από πού προέρχεται και δεν κοιτάζουμε και για ποιο σκοπό μας προσφέρεται. Αυτή είναι λοιπόν η δαιμονική κατάσταση του κόσμου έναντι του ευαγγελικού λόγου, που μας είπε ο Κύριος ότι πρέπει να εργαζόμαστε για να τρώμε. «Ὁ μή ἐργαζόμενος, μηδέ ἐσθιέτω», αυτός ο οποίος δεν κοπιά, δεν έχει δυνατότητα να αποκτά πράγματα˙ και όταν τα αποκτήσει κάποια στιγμή, όσο και αν φαίνονται δυναμικά παρόντα στη ζωή του, όσο κι αν φαίνονται έτσι, χάνονται! Χάνονται με πολλούς και διάφορους τρόπους.

Αυτή λοιπόν την δαιμονική κατάσταση, ο άνθρωπος δεν την έχει όμως δυστυχώς μόνο στα υλικά, την έχει και στα πνευματικά.

Απόψε ψάλλαμε το πρώτο τροπάριο του Μικρού Παρακλητικού Κανόνος. Αναφερόμαστε στην Παναγία Μητέρα του Κυρίου, στο πρόσωπό Της, στην Κυρία Θεοτόκο και της λέμε ότι «Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς», Πολλοῖς πειρασμοῖς, πολλούς πειρασμούς συνεχόμενους έχω. Αυτό σημαίνει αυτό, «Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν·» Καταφεύγω σε σένα, γιατί ζητώ τη σωτηρία μου.

Μέσα στη ζωή λοιπόν του ανθρώπου, όπως είπαμε πριν, έχουμε τα υλικά, έχουμε και τα πνευματικά. Και εδώ είναι και πιο δύσκολο, να διαχειριστούμε τα πράγματα. Γιατί μας λέγει και ο Απόστολος Παύλος ότι ο αγώνας του ανθρώπου δεν είναι προς αίμα και σάρκα, για τα υλικά πράγματα, αλλά είναι ο αγώνας του ανθρώπου προς τα πνευματικά. «Προς τις επουρανίειες καταστάσεις». Δηλαδή προς τον διάβολο, ο οποίος είναι πνεύμα και αυτός, όπως είναι ο αγγελικός κόσμος. Και

βέβαια είναι αυτός ο οποίος εκπειράζει τον άνθρωπο. Τον πειράζει ο διάβολος.

Λέγεται πειραστής και έρχεται και τι κάνει; Μας τριβελίζει το μυαλό μας και κάνει διαβολές. Διαβάλλει δηλαδή τον Θεό και τον λόγο του Θεού και τον νόμο του Θεού στη ζωή μας. Γι' αυτό και δημιουργούνται μέσα μας οι πειρασμοί˙ οι καταστάσεις, αυτές, οι αμφιβολίες. Τώρα, να πούμε και για τους πειρασμούς δύο τρία λόγια. Να έχουμε μέσα μας μία εντύπωση, μια γνώση. Τι είναι αυτά; Τι είναι αυτό το πράγμα; Τι είναι αυτές οι καταστάσεις; Για να μπορούμε κι εμείς και να τις μάθουμε, να τις κατανοήσουμε, αλλά και να μπορούμε και να τις καταπολεμήσουμε. Έχουμε τους εκουσίως πειρασμούς˙ αυτούς τους πειρασμούς, που με τη θέλησή μας τους πραγματοποιούμε. Και μάλιστα αυτοί οι πειρασμοί προκαλούν ηδονή στο σώμα, αλλά οδύνη, πόνο στο πνεύμα. Γι' αυτό και στην Κυριακή προσευχή, στο Πάτερ ημών που λέμε όλοι μας, παρακαλούμε τον Κύριο, «μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν», μην επιτρέπεις να έρχονται οι πειρασμοί στη ζωή μας˙ γιατί οι πειρασμοί δημιουργούν ευχαρίστηση, αλλά δημιουργούν ως αποτέλεσμα πόνο. Αυτή είναι η υλική, η σαρκική πειρασμοί δεν είναι μόνον οι σαρκικές, τα σαρκικά πάθη είναι η πολυφαγία, ή η λαιμαργία. Ξέρετε ότι ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης λέγει ότι αμαρτία είναι να τρως πολύ, να γελάς πολύ, να μιλάς πολύ. Ό, τι κάνεις σε υπέρμετρο βαθμό, είναι αμαρτία.

Όπου υπάρχει μέτρο για όλα τα πράγματα, για όλα τα πράγματα όπου υπάρχει μέτρο, εκεί υπάρχει λοιπόν η κατάστασις, η υγιής κατάστασις. Δεν επεισερχόμεθα στον πειρασμό και πολλές φορές το θυμόμαστε και από τους αρχαίους προγόνους μας ότι «παν μέτρον άριστον». Γιατί το λέγανε αυτό; Γιατί κι εκείνοι ήταν προσεκτικοί στη ζωή τους, γι' αυτό και είχαν μακροζωία. Εκτός λοιπόν από τους εκουσίως πειρασμούς, οι οποίοι δημιουργούν ευχαρίστηση στο σώμα, αλλά πόνο στην ψυχή, γιατί δημιουργούν πόνο στην ψυχή; Γιατί έχουν άσχημα αποτελέσματα. Και όταν έχουμε πτώσεις της ανθρώπινης καταστάσεως, καταλαβαίνουμε τι προβλήματα δημιουργούνται όταν έχουμε σχέσεις άσχημες, σεξουαλικές ή εξωσυζυγικές ή που δημιουργούν προβλήματα στη σχέση μας με τους άλλους ανθρώπους και με τον άνθρωπό μας. Έχουμε πόνο γιατί όταν τρώμε πολύ έχουμε χοληστερίνη και τριγλυκερίδια. Δεν κάνουμε εγκράτεια, δεν κάνουμε προσευχή, δεν έχουμε ταπείνωση. Όλα αυτά, ξέρετε, είναι αποτελέσματα και έτσι δεν έχουμε μια ευπρεπή και υγιή ζωή. Αυτοί είναι οι εκούσιοι πειρασμοί που τους κάνουμε με τη θέλησή μας.

Έχουμε και τους ακούσιους πειρασμούς˙ αυτούς τους οποίους δεν κάνουμε με τη θέλησή μας. Οι ακούσιοι πειρασμοί όμως, έχουν μια άλλη διαφορετική κατάσταση. Δημιουργούν πόνο στο σώμα, αλλά ευχαρίστηση στην ψυχή και στην καρδιά μας. Και τι σημαίνει αυτό; Έχουμε πόνο, θλιβόμαστε, στερούμαστε εκείνο, στερούμαστε το άλλο. Εμείς οι Χριστιανοί νηστεύουμε αυτήν την ευλογημένη περίοδο. Και πάμε λοιπόν τώρα, κάνουμε τις συγκεντρώσεις, τα πανηγύρια, τους χορούς, το σουβλάκι. Κι εμείς που θέλουμε να εγκρατευτούμε, το βλέπουμε και στενοχωριόμαστε μέσα μας και ζηλεύουμε σαν άνθρωποι που είμαστε. Φυσιολογικό είναι! Ανθρώπινο είναι αυτό. Αλλά, η στέρησή μας, αυτή μας δημιουργεί πνευματική χαρά˙ γιατί εμείς όλη αυτή την ευλογημένη περίοδο θα αγωνιστούμε πνευματικά, θα πάμε στην παράκληση, θα κάνουμε προσευχή, θα παρακαλέσουμε την Παναγία, θα εγκαθιδρύσουμε μέσα στην καρδιά μας την σχέση μας με τον Θεό και θα την ανακαινοποιήσουμε και θα την επανακτήσουμε. Θα κοινωνήσουμε του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Θα πάμε στον πνευματικό να εξομολογηθούμε˙ αυτή είναι πνευματική χαρά. Αυτή είναι ηδονή πραγματική, πνευματική. Και άλλα πράγματα παρόμοια που μπορώ να σας πω και λίγο πολύ τα καταλαβαίνουμε όλοι μας.

Οι Πατέρες, οι νηπτικοί Πατέρες, οι ασκητές δηλαδή, κάνουν και έναν άλλο χωρισμό των πειρασμών. Μας λέγουν ότι έχουμε τρία είδη πειρασμών. Ο πρώτος πειρασμός είναι αυτός ο οποίος επιτρέπει ο Θεός να πραγματοποιείται, για να δούμε πόσο λείπει από τη ζωή μας Εκείνος. Τι σημαίνει τώρα αυτό; Αυτό σημαίνει

ότι υπεισέρχονται οι πειρασμοί στη ζωή του ανθρώπου, όταν είναι απομακρυσμένος από τη χάρη του Θεού, από το φως του Χριστού και τότε σέρνεται ο άνθρωπος και εξαιτίας αυτών των πειρασμών, υπάρχουν άλλα αρνητικά αποτελέσματα. Και λέγουν οι Πατέρες ότι να, ένα παράδειγμα αρνητικό, ο κατακλυσμός του Νώε, γιατί οι άνθρωποι εγκατέλειψαν τον Θεό ή τα Σόδομα και τα Γόμορρα, γιατί οι άνθρωποι εγκατέλειψαν τον Θεό και ζούσαν όχι ως άνθρωποι άνω θρώσκοντες, αλλά ως ζώα˙ χωρίς να έχουν συνείδηση αυτών που κάνουν.

Έχουμε τον πειρασμό, τους πειρασμούς, που ο Θεός τους επιτρέπει προς εκπαίδευση και προς δοκιμασία. Αυτός είναι ο πειρασμός των αγίων. Πως δοκιμάζονται δηλαδή οι άγιοι, οι οποίοι ενώ έχουν πολύ ζωντανή πίστη, έχουμε τους μάρτυρες, τους οποίους τους συνελάμβαναν, τους έκαναν βασανιστήρια, τους πονούσαν, θλίβονταν, έχυσαν το αίμα τους. Αλλά για την αγάπη του Χριστού αυτοί παρέμεναν σταθεροί στην πίστη. Και τους δοκίμαζε ο Θεός. Τους δοκίμαζε, όπως δοκίμασε, λέγει, τον δίκαιο Ιώβ, που ενώ του έδωσε τόσα πλούτη, του τα πήρε εν μία νυκτί˙ και όχι μόνο του τα πήρε, ασθένησε και ήταν έτοιμος να πεθάνει. Αλλά εκείνος παρέμεινε στην αγάπη του Θεού, γι' αυτό και ο Θεός του τα επέστρεψε˙ ή οι Πατέρες κάνουν ένα παράδειγμα, την άρνηση του Πέτρου. Λέμε εμείς μεγάλα λόγια! Εγώ αγαπώ τον Θεό, εγώ αγαπώ τους άλλους, εγώ κάνω κι εγώ κάνω το άλλο. Και πήγε και ο καημένος ο Πέτρος και λέει του Χριστού, «εγώ» λέει, «θα σε ακολουθήσω μέχρι τέλους»! Κι όταν τον συνέλαβαν και τον ακολουθούσε, τρεις φορές τον αρνήθηκε, γιατί φοβήθηκε ότι θα τον συλλάβουν κι εκείνον. Αυτό το επέτρεψε ο Θεός στον Πέτρο για να τον συνετίσει και να τον ταπεινώσει. Τα ίδια συμβαίνουν και σε μας, στη ζωή μας, στην καθημερινότητά μας. Λέμε λόγια, λόγια, πολλά λόγια! Χτίζουμε ανώγια και κατώγια, αλλά δεν έχουμε περιεχόμενο μέσα σ αυτά που λέμε. Γι' αυτό εύκολα έρχεται ο πειραστής, μας πειράζει και είμαστε αδύναμοι και χανόμαστε στο πέλαγος των πειρασμών αυτών. Και βέβαια είναι και η τελευταία κατάστασις του πειρασμού, που ο Θεός το κάνει για να αναδείξει τους Αγίους Του. Να επιβεβαιώσει δηλαδή ότι αυτοί οι άνθρωποι καταργούν τον θάνατο, καταργούν τον πειρασμό.

Μπορούν στη ζωή τους να υπάρχουν χωρίς την παρουσία του πειρασμού. Και πρότυπο, για να τελειώσω σιγά σιγά και να μη σας κουράσω περισσότερο, πρότυπο αυτής της ζωής είναι η Κυρία Θεοτόκος˙ η Παναγία Μητέρα του Θεού, την οποία απόψε και χθες και όλον τον Αύγουστο, γιατί όλος ο Αύγουστος είναι αφιερωμένος σ εκείνην, θα την υμνούμε και θα την δοξάζουμε και θα την τιμούμε μέσα στους ναούς μας. Για να πούμε πολύ, πολύ γρήγορα τη ζωή της. Γεννήθηκε εξ' επαγγελίας. Ήταν στείρα η μητέρα της, όμως ο Θεός την ευλόγησε και εγέννησε η Άννα, την Κυρία Θεοτόκο, μαζί με τον πατέρα της, τον Ιωακείμ, μεγάλοι σε ηλικία,

οι οποίοι, εκείνη στείρα ευρέθησαν και ο Θεός τους χάρισε αυτό το κορίτσι, το οποίο γίνεται για μας, ο τρόπος που θα κατέβει ο Θεός στη γη. Πρώτη λοιπόν παρουσία της είναι η επαγγελία, η δωρεά και το θαύμα του Θεού που έδωσε στους γονείς της. Την αφιερώνουν στο ναό, καλείται από τον αρχάγγελο Γαβριήλ να προσφέρει τον εαυτό της και εκείνη με ταπείνωση, ομολογεί ότι είναι δούλη Κυρίου. Δεν σκέφτεται ότι δεν θα κάμει γάμο, ότι δεν θα χαρεί γαμική σχέση, ότι δεν θα πάει εδώ, δεν θα πάει εκεί Στερείται! Απομακρύνει από τον εαυτό της τα πάντα! Κάθε γήινο.

Και αναδεικνύεται Κεχαριτωμένη Κόρη. Έτσι δεν την λέμε; «χαῖρε, κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ»˙ και βέβαια γεννάει τον αίτιο της σωτηρίας μας, σκηνώνει μέσα της το Άγιο Πνεύμα, προσλαμβάνει μέσα στην παρθενική της μήτρα τον Υιό και Λόγο του Θεού και τον γεννά, ως τέλειο άνθρωπο, παραμένοντας Εκείνος τέλειος Θεός και μας τον προσφέρει. Γίνεται ο Θεός ένας με μας. Γι' αυτό και ο Θεός αποκαλύπτεται στους ανθρώπους δια της Παναγίας. Γι' αυτό κι εμείς την τιμούμε. Και τώρα στις 15 δεν θα γιορτάσουμε μόνον την Κοίμησή Της, αλλά και την ένδοξη εις ουρανούς μετάστασή της˙ διότι το σώμα της κατέστη θεοειδές

σώμα˙ αγιοπνευματικό σώμα και ό,τι είναι αγιοπνευματικό δεν φθείρεται, δεν αλλοιώνεται. Παρότι την έβαλαν στον τάφο, ο τάφος δεν μπορούσε να την κρατήσει, γι' αυτό και μετέστη στους ουρανούς. Κι ενώ όλος ο κόσμος και όλοι οι άγιοι που πέρασαν και τους τιμούμε και προσκυνούμε τα λείψανά τους και κάνουμε λειτουργίες και τους επικαλούμαστε, περιμένουν την Δευτέρα Παρουσία και την κρίση του Θεού, η Παναγία δεν την περιμένει αυτήν, γιατί εκρίθηκε η Παναγία. Ποια ήταν η κρίση της Παναγίας; Την ώρα που της είπε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ, ότι ξέρεις, εσύ επιλέχθηκες να γεννήσεις τον Υιό του Θεού; Και εκείνη δεν είπε μπα και μπου, και δεν καταλαβαίνω. Ιδού, η δούλη Κυρίου του είπε. Ναι, αυτό που ο Θεός με καλεί, εγώ θα το κάνω. Εκρίθηκε λοιπόν και συνέβαλε σε αυτή τη λύτρωση και τη σωτηρία μας. Και αυτή είχε τρία χαρίσματα για να εκδιώξει τους πειρασμούς.

Και αυτά τα τρία χαρίσματα θα πρέπει και εμείς να τα αποκτήσουμε στη ζωή μας. Το πρώτο ήταν η ταπείνωση. Ήταν ταπεινή. Όπου την κάλεσε ο Θεός με ταπεινό φρόνημα, εκείνη του δόθηκε.
Και εμείς μπορούμε να είμαστε ταπεινοί, όχι ταπεινολογούντες, αλλά να έχουμε ταπεινό φρόνημα˙ και ταπεινό φρόνημα σημαίνει, να αγαπούμε τον Θεό και να αγαπούμε τους άλλους. Και όταν πετύχουμε να αγαπούμε τον Θεό και τους άλλους πραγματικά, τότε αγαπούμε και τον εαυτό μας πραγματικά. Και ο Θεός σκηνώνει μέσα στις καρδιές μας. Γιατί, ο Θεός «ταπεινοίς δίδωσι χάριν» στους ταπεινούς δίνει χάρη.

Έτσι λοιπόν, το πρώτο αγώνισμα κατά των πειρασμών, για να μοιάσουμε κι εμείς στην Παναγία Μητέρα του Κυρίου, είναι να είμαστε ταπεινοί. Το δεύτερο είναι η υπομονή. Θα πρέπει να μάθουμε να είμαστε υπομονετικοί. Είναι μια πολύ, πολύ, πολύ μεγάλη αρετή. Η υπομονή. Στις κακουχίες και στις δυσκολίες και στις προκλήσεις. Να μπορούμε να αντισταθούμε με ταπεινό φρόνημα και με την ελπίδα στον Θεό. Και βέβαια, αυτό το οποίο ενδυναμώνει και τις δύο προηγούμενες καταστάσεις, είναι η προσευχή. Όταν ενωνόμαστε δια της προσευχής με τον Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό, και οι πειρασμοί απομακρύνονται και χαριτωμένοι άνθρωποι αναδεικνυόμαστε, γιατί ενωνόμαστε με τον Θεό κατά την ώρα της προσευχής και βέβαια μοιάζουμε στην Παναγία Θεοτόκο, η οποία πάντοτε προσεύχεται, όχι τότε μόνο, αλλά και τώρα. Και τώρα, ξέρετε, προσεύχεται για όλους εμάς! Προσεύχεται για όλους εμάς, στηρίζει όλους εμάς, κατευθύνει όλους εμάς.

Γι' αυτό και θα πρέπει η ζωή μας να είναι Παναγιομοίμητη. Να ομοιάζουν δηλαδή στην Παναγία, ώστε να καθίσταται, να γίνεται Παναγιοσκέπαστη, για να

σκεπαζόμαστε από την Παναγία μας.

Και αυτό, αδελφοί μου, εύχομαι και προσεύχομαι, όλοι μας στη ζωή μας να το αποκτήσουμε. Γι' αυτό να ψάλλουμε όλοι τώρα μαζί, αυτά τα πολύ ωραία, Εξαποστειλάρια προς το ιερό πρόσωπο της Παναγίας Μητέρας του Κυρίου. Όχι μόνο με τα χείλη μας, αλλά και μέσα από τα βάθη της καρδιάς μας! Να πάλλεται η καρδιά μας για το πρόσωπο της Παναγίας μας, η οποία μας οδηγεί στον Κύριό μας,